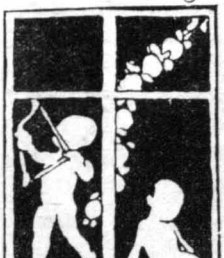

ΑΠ' ΤΗ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

ΤΑ ΩΡΑΙΟΤΕΡΑ ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ἡ φάρσα τοῦ μαρκησίου ντέ Λετοριέρ. Ὅπου δὲν δέχεται κανεὶς ν' ἀγοράσῃ πάμφθηνα δέκα χρυσᾶ λουδοβίκεια! Τὰ ἐπαγγέλματα τοῦ Ρεῦμπενς. Μία δίκαιη ἀπάντησις τοῦ ζωγράφου Καζανόβα. Ἡ καμπούρα τοῦ στρατάρχου ντὲ Λεύξεμπουργ. Τὰ κόκκινα γένεια τοῦ πρίγκηπας τῆς Ὀρλεάνης. Ἡ δηκτικὴς εἰρωνεῖες του. Πῶς τὴν ἔπαθε. Τὸ πάθημα ἑνὸς Ἄγγλου ἀρχιδικαστοῦ, κτλ. κτλ.

Ὁ μαρκήσιος ντὲ Λετοριέρ, γνωστότατος γιὰ τὶς ἔξυπνες φάρσες του, ἔκανε κάποιο ἀπόγευμα τὸν περίπατό του συνοδευμένος μὲ μερικοὺς φίλους του.

Σὲ μιὰ στιγμὴ, δείχνοντας στοὺς φίλους του ἑφτὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια, τοὺς εἶπε :

—Ἰδοὺ νομίσματα ἀξίας διακοσίων χρυσῶν φράγκων !.. Ὡστόσο, ἂν θελήσω νὰ τὰ πουλήσω, δὲν θὰ πιάσω οὔτε πέντε φράγκα !...

Καὶ μπρὸς στὴ ζωηρὴ ἀπορία τῶν φίλων του, πρόσθεσε :

—Στοιχηματίζω ἕνα καλὸ γλέντι γι' αὐτὰ ποὺ εἶπα !... Ἐπὶ μισὴ ὥρα ἀκριβῶς θὰ ζητάω νὰ πουλήσω τὰ λουδοβίκεια στὸν κόσμο, ἀντὶ πέντε φράγκων, κι' ὅμως κανένας δὲν θὰ βρεθῆ νὰ τ' ἀγοράσῃ !....

Πραγματικά, τραβήχτηκε παράμερα κι' ἄρχισε νὰ προτείνῃ στοὺς διαβάτες τὴν ἐπικερδεστάτη αὐτὴ ἀγοραπωλησία. Ὡστόσο, ἂν καὶ πέρασε ἡ μισὴ ὥρα, τὰ χρυσᾶ λουδοβίκεια ἔμειναν ἀπούλητα : Τὰ θεοῦσαν ὅλοι κάλπικα, σήκωναν τοὺς ὤμους των κι' ἀπομακρυνόντουσαν μ' ἀδιαφορία, μὴ δεχόμενοι νὰ τ' ἀγοράσουν πάμφθηνα καὶ νὰ κάνουν τὴν τύχη τους !...

* * *

Ὁ ζωγράφος Καζανόβα, σ' ἕνα ταξεῖδι του στὸ Λονδῖνο, εἶχε κληθῆ σὲ γεῦμα ἀπ' τὸν πρεσβευτὴ τῆς Γαλλίας. Ἀφοῦ μίλησαν γιὰ διάφορα πράγματα, κατέληξαν στὴ ζωγραφική. Ὁ Καζανόβα μεταξὺ ἄλλων ἀνέφερε τότε τὸ παράδειγμα τοῦ μεγάλου Ροῦμπενς, ὁ ὁποῖος πολλὲς φορὲς εἶχε χρηματίσει καὶ πρεσβευτής.

—Μπᾶ !... διέκοψε τότε ἡ σύζυγος τοῦ πρεσβευτοῦ, ἔκπληκτη. Ὥστε ὁ Ροῦμπενς, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν ζωγράφος, ἦταν καὶ διπλωμάτης ;

—Παντόν, ἐξοχωτάτη ! διώρθωσε τότε ὁ Καζανόβα. Ὁ Ροῦμπενς, παρ' ὅλο ποὺ ἦταν διπλωμάτης, ἦταν καὶ ζωγράφος !...

Καὶ τόνισε τὴ λέξι «διπλωμάτης» μὲ τὴν ἴδια ἀκριβῶς περιφρόνησι, μὲ τὴν ὁποία εἶχε τονίσει ἡ πρέσβειρα τὴ λέξι «ζωγράφος» !...

* * *

Ἕνας Αὐστριακὸς στρατηγός, νικημένος πολλὲς φορὲς ἀπὸ τὸν περίφημο Γάλλο στρατάρχη ντὲ Λούξεμπουργκ, ἔλεγε κάποτε στὸ ἐπιτελεῖο του:

—Μὰ πότε θὰ νικήσω, ἐπιτέλους, κι' ἐγώ, αὐτὸν τὸν καταραμένο καμπούρη ;

Καὶ ὁ πραγματικὰ καμπούρης στρατάρχης, ὅταν τοῦ ἀνέφεραν αὐτὰ τὰ λόγια τοῦ ἀντιπάλου του, ξεφώνισε γελῶντας :

—Καὶ πῶς ξέρει, ὁ εὐλογημένος, ὅτι εἶμαι καμπούρης ;... Στὶς μάχες ἐγὼ τὸν κυνηγάω διαρκῶς κι' ἐγὼ βλέπω συνεπῶς τὴν πλάτη του, καθὼς φεύγει !... Ἐκεῖνος δὲν εἶδε ποτὲ τὴ δική μου !...

* * *

Ὁ πρίγκηψ Γάστων τῆς Ὀρλεάνης εἶχε ὡραῖα κόκκινα γένεια, γιὰ τὰ ὁποῖα ὑπερηφανευόταν. Ἀλλὰ βυστυχῶς, ὄχι μόνον ὑπερηφανευόταν γι' αὐτά, μὰ καὶ γινόταν ἐνοχλητικώτατος μὲ τὰ πειράγματά του σὲ ὅσους δὲν εἶχαν καθόλου γένεια. Ἐκνευρισμένος ἐπὶ τέλους ἀπὸ τὰ πειράγματα τοῦ πρίγκηπος, ὁ ἱππότης ντὲ Λὰ Μάρ, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα:

—Ὑψηλότατε, μποροῦσα κι' ἐγὼ κάλλιστα νὰ εἶχα γένεια, ὅπως ἡ ὑψηλότης σας !... Ἀλλὰ δυστιχῶς, ὅταν παρουσιάστηκα στὸν Ὕψιστο γιὰ νὰ μὲ ἐφοδιάσῃ κι' ἐμένα, ἡ διανομή τους εἶχε τελειώσει... Καὶ τοῦ εἶχαν μείνει μόνον μερικὲς ντουζίνες. Δυστιχῶς ὅμως κι' αὐτὰ τὰ γένεια ποὺ τοῦ εἶχαν ἀπομείνει, εἶχαν ὅλα τὸ χρῶμα τῶν δικῶν σας ! Κι' ἔτσι, προτίμησα νὰ μείνω ἐντελῶς σπανός, παρὰ νὰ φιγουράρω μὲ γένεια κόκκινα !...

Κόκκαλο ὁ ὑψηλότατος.

* * *

Ὁ σκληρόκαρδος Ἄγγλος λόρδος - ἀρχιδικαστὴς Τζέφφρις, μιλῶντας μιὰ μέρα μὲ κάποιον δικηγόρο, τοῦ ἔδειξε μὲ τὸ μπαστοῦνι του ἕναν δυστυχισμένο ἄνθρωπο, καθισμένον στὸ ἑδώλιο τῶν κατηγορουμένων, καὶ τοῦ εἶπε μὲ σαρκασμό :

—Δὲν κάνεις καλὰ νὰ εἶσαι συνήγορος τοῦ κανάγια αὐτοῦ, ὁ ὁποῖος βρίσκεται ἐκεῖ στὴν ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ μου...

Κι' ὁ κατηγορούμενος, ξέροντας ἐκ τῶν προτέρων ὅτι ἔμελλε νὰ καταδικασθῆ εἰς θάνατον, θέλησε τουλάχιστον νὰ «ξεθυμάνῃ» κι' εἶπε μὲ ἀπερίγραπτο σαρκασμό :

—Σὲ ποιὰ ἀπὸ τὶς δυὸ ἄκρες τοῦ μπαστουνιοῦ σας βρίσκεται αὐτὸς ὁ κανάγιας, μιλόρδε ;

* * *

Σὲ μιὰ συντροφιὰ λογίων, στὴν ὁποία βρισκόταν καὶ ὁ Κάρολος Ντίκενς, ἕνας μυθιστοριογράφος ἔλεγε μ' ἐμβριθὲς ὕφος τὰ ἑξῆς :

—Ἀπεχθάνομαι τοὺς ρομαντικοὺς καὶ τοὺς ποιητάς... Στολίζουν τὴν πραγματικότητα μὲ τόσες θαυμαστὲς ψευτιές, ὥστε οἱ ἄνθρωποι ἀναγκάζονται ν' ἀπογοητεύονται σὲ κάθε τους βῆμα... Πρέπει νὰ γράφουμε τὴν ἀλήθεια, ὁσοδήποτε κι' ἂν εἶνε ἄσχημη ! Κάτω τὰ ἀπατηλὰ καὶ περιττὰ στολίδια ! Ζήτω ὁ ρεαλισμός !...

Ὁ διάσημος Ντίκενς τότε διέκοψε τὸν ρεαλιστὴ αὐτόν, λέγοντας :

—Περιμένετε ἕνα λεπτὸ καὶ θὰ σᾶς ἀποδείξω ἐμπράκτως πόσο ἄδικο ἔχετε !...

Σηκώθηκε ὕστερα, κατέβηκε στὸν κῆπο, ἔπιασε μιὰ λαμπρόχρωμη πεταλοῦδα καὶ τῆς σκούπισε τὸ πλουσιοστὸ χνοῦδι τῶν φτερῶν της. Δείχνοντας ὕστερα σ' ὅλους τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο ἔντομο — ὅπως τὸ κατάντησε — εἶπε χαμογελαστά :

—Ἰδοὺ ἡ ζωή, ὅπως θέλουν νὰ τὴν καταντήσουν οἱ ρεαλισταί !...

* * *

Ὁ διάσημος ἐξερευνητὴς Φερνάνδος Κορτές, ὅταν γύρισε στὴν Ἱσπανία, δὲν ἔγινε ἰδεκτὸς στὰ ἀνάκτορα μὲ τὶς τιμὲς ποὺ τοῦ ὀφειλόντουσαν. Μόλις μιὰ φορὰ μονάχα τὸν κάλεσε ὁ βασιλεὺς Κάρολος ὁ Ε', καὶ τὸν συνεχάρη ἁπλῶς.

Λίγες μέρες ἀργότερα δινόταν δεξίωσις στὰ ἀνάκτορα, στὴν ὁποία εἶχε προσκληθῆ κι' ὁ Κορτές. Ὁ βασιλεὺς τὸν συνάντησε τυχαία σ' ἕνα σαλόνι. Κι' ἐπειδὴ τὸν μισοθυμόταν ἀπὸ τὴν προηγούμενη ἀκρόασι, κι' ἐπειδὴ ἐπίσης τὸν πρόσεξε τώρα καλύτερα καὶ τοῦκανε ἐντύπωσι ἡ ἀγρία καὶ ἐνεργητικὴ μορφή του, τὸν πλησίασε καὶ τὸν ρώτησε ποιός ἦταν ! Μὲ κριτὸ πεῖσμα τότε, ὁ τρομερὸς ἐκεῖνος κατακτητὴς τῆς Ἀμερικῆς, ἀποκρίθηκε :

—Μεγαλειότατε, θὰ ἔπρεπε νὰ μὲ θυμᾶστε, γιατί χάρισα στὸ θρόνο σας τόσες ἐπαρχίες, ὅσες πόλεις κληρονομήσατε ἀπὸ τὸν μακαρίτη πατέρα σας !....

Τὰ σκληρὰ καὶ τσεκουράτα αὐτὰ λόγια ἔκαναν βαθειὰ ἐντύπωσι στὸν βασιλέα, ὁ ὁποῖος ἐτίμησε τὸν Κορτὲς μὲ ἀνώτατα ἀξιώματα.

μένα ἀπὸ δῶ, βγαίνεις καὶ ἐπιστρέφεις γρήγορα στὸ σπίτι σου !...

Γιὰ νὰ μὴ τῆς δώσῃ δὲ καιρὸ γὰ διαμαρτυρηθῆ, φώναξε δυνατὰ στὸν θυρωρό :

—Ὡδήγησε ἐδῶ τὸν πολίτη Ντυροζουά ! Εἶμαι στὴ διάθεσί του !....

Ὁ θυρωρὸς βγῆκε... Λαχταρισμένη ἡ Ὀρτάνς, ἔδωσε ἕνα γοργὸ φιλί, φιλὶ δίψας καὶ λατρείας, στὸν δοῦκα... Καὶ κρύβοντας μέσα στὸ μανίκι της τὸ μαχαῖρι τοῦ φρούτου, βιάστηκε νὰ τρέξῃ πίσω ἀπὸ τὴν πόρτα τοῦ πλαϊνοῦ σαλονιοῦ.

Τὴ στιγμὴ ἐκείνη μπῆκε στὸ σαλόνι ἕνας νεαρὸς καὶ συμπαθητικὸς ἄνδρας, μὲ ἐνεργητικὴ φυσιογνωμία... Πίσω του ἀκουγόντουσαν τὰ βαρειὰ πατήματα τῶν ἐνόπλων ἀνδρῶν τοῦ ἀποσπάσματός του.

Ἦταν ὁ πολίτης Ντυροζουά, μέλος τῆς τρομερῆς «Ἐπιτροπῆς τῆς Κοινῆς Σωτηρίας» !....

—Χαῖρε, πολίτα δούξ ! εἶπε στὸν κ. ντὲ Ζωρές, μὲ αὐστηρὴ φωνή. Ἀκολούθησέ με. Ἔχεις λογαριασμοὺς νὰ κανονίσης μὲ τὴν πατρίδα μου, κι' ἔτσι ὑποχρεοῦν οἱ δικοί μου λογαριασμοὶ μαζύ σου !...

—Φονηᾶ !... ἀκούστηκε τότε ἀπὸ τὸ πλαϊνὸ σαλόνι μιὰ σπαραχτικὴ κραυγή.

Κι' ἀμέσως τὴν διαδέχτηκε ἕνας γδοῦπος κορμιοῦ, ποὺ πέφτει βαρειὰ στὸ πάτωμα...

— Τί συμβαίνει;... ρώτησε παραξενεμένος ὁ Ντυροζουά. Ἡ γυναῖκα μου ἐδῶ ;... Εἶχε τὸ θράσος ἡ γυναῖκα μου, ἀπόψε κιόλας, νὰρθῆ στὸ διεφθαρμένο σπίτι σου ;...

Κι' ἔπιασε τὸ πόμολο τῆς πόρτας, γιὰ νὰ τὴν ἀνοίξῃ...

—Ναί ! ψιθύρισε μὲ οὐράνια γαλήνη ὁ δούξ. Ἄλλες φορὲς ἔρχόταν ἡ γυναῖκα σου ἐδῶ, γιὰ ν' ἁμαρτήσῃ !... Ἀπόψε ἦρθε γιὰ νὰ ἐξιλεωθῆ !...

—Πᾶμε !... Ἡ σειρὰ σου τώρα !... μουρμούρισε μ' ἔκφρασι στυγνὴ ὁ Ντυροζουά.

Κι' ἀφήνοντας μισάνοιχτη τὴν πόρτα τοῦ μοιραίου σαλονιοῦ, δίχως νὰ ρίξῃ κἂν τὴ ματιά του πρὸς τὸ αἱμόφυρτο κορμὶ τῆς γυναίκας του, βάδισε σκυφτὸς πίσω ἀπὸ τὸν δοῦκα, ὁ ὁποῖος προπορευόταν πρὸς τὸν Θάνατο μὲ τὸ κεφάλι του ψηλά....